

LBRIS

We know
books

D.B. Stone

JULLH

ARME STRĂVECHI

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

Capitolul 1

Marea Bătălie a celor trei secole

Dacă ai fi venit din largul Apei celei Întinse, care se află la răsărit de Ținutul dintre Munți, iar calea ta s-ar fi abătut către Marea Cetate a Săgeților sau poate chiar pe deasupra ei, poate că ai fi reușit să vezi ce anume s-a întâmplat în ziua când Făclia și-a retras intensitatea debordantă a luminii sale în culoarea gândacului de trandafir.

Poate că drumul tău pe acolo ar fi fost întâmplător sau poate că voiai să afli ce ar putea fi cu toată această larmă a miilor de glasuri de oșteni. Nu era altceva decât pregătirea pentru o bătălie, una crâncenă, într-o dimineață ce aparținea ultimei zile de primăvară. Dar până să ajungi în acea zonă, trebuia ca mai întâi să traversezi cetatea al cărei zid din granit se ridica maiestuos, iar înălțimea sa amețitoare îți putea da fiori. Poarta dinspre apă a acestei cetăți era destul de mică, fiind folosită doar de cei care pescuiau pe malul apelor, pentru a aduce peștele sau grăsimea focilor pe care le vânau printre stânci. Aria lor de lucru era destul de restrânsă din cauza monștrilor marini sau a altor bestii ale apelor care le scufundau bărcile și îi înghițeau de vii.

În cealaltă parte a acestei așezări pitorești se afla poarta principală, ce făcea accesul în cetate dinspre drumul ce venea de la apus. Acolo, la poartă, erau doi coloși din granit roșu, reprezentând două

persoane, femeie și bărbat, care păreau că stau de vorbă despre ceva contradictoriu. Totuși, nu aceste statui impresionante erau subiectul a ceea ce se întâmpla dincolo de poarta cetății; tot ceea ce conta în acele momente erau pregătirile intense pentru lupta ce era pe cale să înceapă.

Dacă ai fi călărit un creytaq sau chiar un zullcarn, atunci ai fi putut observa în totalitate acest teatru al măcelului care se derula treptat, în această parte apuseană de dincolo de oraș. Cu siguranță că de sus, din nesfârșitul spațiu albastru, ochii tăi puteau cuprinde cu ușurință desfășurările de forțe de pe câmpul de luptă, iar mișcărilor tactice ale trupelor terestre ți-ar fi tăiat poate respirația.

Tot acest conflict părea că se petrece ca urmare a unui eveniment formidabil, care tocmai se petrecuse sub ochii tuturor, chiar în mijlocul câmpului de bătălie care se întindea către apus, precum o mare nesfârșită. Acolo, în movila din centru, s-a încheiat călătoria și viața pământescă a doi oameni cu natură străină. Aceștia au fost numiți de către noi Căzuți și Eterni. Conflictul lor începuse cu mai bine de trei mii de ani în urmă, iar ultima înlănțuire a unui Căzut tocmai se înfăptuise, iar Eternul care l-a suprimat a plecat împreună cu el către vechea lor origine. Aceștia doi au fost cei dintâi care au venit aici, iar împrejurările în care au trăit au făcut ca tot ei să fie cei care să plece ultimii. În urma pornirii lor către locul de obârșie, au rămas aici două rase care au pus la cale una dintre cele mai sângeroase ciocniri ale timpurilor cunoscute de noi și de străbunii noștri. Era o tradiție instituită de către Teltroq, primul Căzut, ca o dată la trei secole, rasa gurgveenilor să iasă de sub munții captivității lor și să gaste pentru un scurt moment o libertate iluzorie, ce se împletea cu o

răzbunare neînțeleasă și inutilă împotriva rasei noastre, a oamenilor.

În mijlocul câmpului de luptă, așa cum am spus, era o movilă destul de încăpătoare, iar în mijlocul ei stăteau o femeie jullh și un bărbat care fusese înjunghiat în umărul stâng și care, din cauza durerilor, abia se mai ținea pe picioare. La câțiva pași de ei zăcea cadavrul unui oștean destul de bine clădit, al cărui piept fusese străpuns de o spadă. La o privire mai atentă, pe iarba crudă a movilei se putea vedea și un animăluț ciudat la înfățișare, cu trup asemănător unei maimuțele cu cap de rinocer, fără corn, ce fusese tăiat în două cu o cruzime deosebită.

Femeia, al cărei chip radia un farmec aparte, îl sprijinea cu putere pe cel rănit și trebuia să susțină cu forța ei de flux o barieră care să-i protejeze de iureșul săgeților venite din înălțime. Ochii ei trădau o ușoară teamă, dar persoana de lângă ea o privea cu așa ardoare, încât forțele ei creșteau într-o dezlănțuire furioasă.

Acea pereche disperată o formam eu, Welproq Ulpransis Tewsurek, mesager al Cetății de Aur și domnița Iva Cundulanh, fiica cea înzestrată a burului stăpânitor peste Regatul Merelor, iar tu, cititorule, îți vei fi dat seama că această cronică scrisă de mine își urmează cursul cu relatările despre întâmplările și istoria unor fapte memorabile, petrecute în Ținutul dintre Munți.

Era primul an al domniei burului Carndolh Raema, fiul lui Humnitust Raema, iar destinul lui de prinț moștenitor trebuia să continue astfel încât lumina Regatului de Aur să nu se stingă. Moartea violentă și neașteptată a tatălui său îi zguduise condiția și trăirea, dar odată cu aceasta, a venit și responsabilitatea de a prelua frâiele conducerii regatului nostru. În ziua Marii

Bătălii, Carndolh a fost alături de oștenii Cetății de Aur, iar toată armata unită a oamenilor a privit lupta dintre mine și Teltroq, Cel dintâi Căzut. Lovitura de grație în acest duel încrâncenat a fost dată de regina Tewsurek, Cel dintâi Etern, iar prin asta, ea își încheia misiunea de a-l suprima pe cel după care a fost trimisă. Viața ei ca Etern avea probabil să continue, dar nu aici și nu în această stare. Forța primei mele puteri a reușit întrucâtva să-l imobilizeze pe Teltroq, astfel încât regina să intervină eficient, pentru a-i fereca puterea. Cuvintele ei de rămas-bun au avut o greutate hotărâtoare, iar atitudinea resemnată a Celui Căzut, dar și calmul care se citea pe chipul său mi-au dat de înțeles că Domnia Lui a scăpat de povara deosebită ce îi apăsa umerii. Dincolo de aceste lucruri, am putut înțelege și o surprinzătoare compasiune a sa pentru noi, oamenii. Era abia perceptibilă și pentru o clipă am îndrăznit să cred că el și-ar dori ca rasa noastră, a oamenilor, să-și continue existența și să împingă poate spre extincție urmașii Căzuților.

Într-o încercare disperată de a-și salva liderul, gurgveenii au aruncat toată puterea săgeților către movila centrală. Acest lucru a fost o mare greșeală din partea lor, întrucât au irosit aceste resurse fără să se gândească la consecințe. Micile sulite cădeau cu nemiluita și loveau perdeaua de sticlă vie care ne proteja, însă multe dintre ele se înfingau în pământul din jurul nostru.

— E tot mai greu! a spus Iva în timp ce grindina arcașilor bătea furios în peretele străveziu al cilindrului de flux.

— Scoate-mi cornul din piept, ca să ținem perdeaua împreună! am spus cu voce ușor întretăiată.

— Ești prea slăbit, dragule! Voi menține protecția

acesta de putere cu ajutorul Sabiei celei Mari!

— Înzestrații noștri deja se pregătesc să lanseze primul val ofensiv! Nu peste multă vreme, o să fim ajutați. Văd că Sacar e în mijlocul lor.

— Acum suntem prinși aici, dar vom răzbi noi cumva, a continuat Iva.

— Sabia aceasta mă arde cumplit!

— Știu, dragul meu, dar te rog să nu mă părăsești! Ești lumina și speranța din inima mea.

— Așa ești și tu pentru mine, am spus cu glas încet.

Văduva m-a sprijinit cu o tărie aparte, în timp ce ochii ei îmi dezvăluiau calvarul prin care trecea. Gândul că avea să mă piardă îi apăsa și îi sfâșia inima.

Am tresărit amândoi atunci când dinspre armata noastră s-a auzit un bubuit puternic, însoțit de o lumină trandafirie. Am observat că lucrurile acestea au fost provocate de către brigada de vrăjitori a lui Gatam, mai-marele înzestraților din Hor. Acesta era poziționat în spatele lui Sacar și ținea între palmele sale bătătorul ciocanului ce-i aparținuse lui Rodanim, al doilea dintre Eterni. Chiar dacă nu puteam vedea cum anume se desfășurau faptele, le-am intuit totuși într-o oarecare măsură, ajutat fiind de felul cum se poziționaseră înzestrații noștri.

Prin faptul că atingea ciocanul, Gatam se alimenta cu putere, iar restul coloanelor de înzestrați primea prin brațele sale resursele necesare susținerii unui atac. Fulgerele intense brăzdau cerul, iar firul lor principal pleca și era susținut dintr-un singur loc, unde se aflau Sacar și Gatam. Măinile șefului înzestraților purtau fluxul către fărtații săi. Aceștia au format o dublă aliniere de-o parte și de cealaltă a celor ce foloseau ciocanul. Din mâinile lor se ridica puterea fluxului sub forma unei perdele groase și nesfârșite de lumină, care

a fost aruncată înspre armata gurgveenilor, strivind în cădere cu greutatea ei covârșitoare un grup numeros de ostași.

Greșiții aveau și ei un număr însemnat de înzestrați, care își foloseau fluxul pentru a distruge atacul alor noștri. Puterile lor erau relativ slabe în comparație cu cele ale oamenilor jullh. Probabil, Teltroq îi folosise deja pe cei mai buni în lupta de la Cetatea de Mijloc, întrucât dorința sa de a o răpi pe domnița Iva trebuia împlinită cu orice sacrificiu. Acum, în Marea Luptă, gurgveenii aveau un număr redus de luptători înzestrați, și pe deasupra fără puteri prea mari, însă aveam să vedem în scurtă vreme că lucrurile nu stăteau chiar în felul acesta.

Movila centrală era un loc de unde puteam vedea toate aceste acțiuni, care începeau să contureze măcelul care se intensifica treptat. Gatam și înzestrații săi au aruncat un nou val de putere sub forma unor pietre colțuroase din gheață. Acestea păreau că se formează în nori, apoi cădeau peste rândurile greșiților, aducând moarte și distrugere. Totuși, armata lor nesfârșită se întindea pe câmpul de bătălie, iar rândurile de oșteni așteptau cu răbdare semnalul pentru atacul fizic.

— Trebuie să mă așez, am spus cu glas chinuit de durere.

— Încă puțin, dragul meu mesager, m-a rugat Iva. Dar nu scoate sabia din trupul tău!

— E bine că te mai pot privi încă o dată, am adăugat cu greutate.

— N-am să te las să mori! a strigat văduva.

În acel moment, a înfipt Marea Sabie a Puterii în apropiere de peretele cilindrului de flux și apoi a făcut ca mânerul ei să atingă membrana de forță. În felul acesta, puterea din sabie menținea scutul protector, iar

văduva se putea îngriji de mine. Lama Sabiei celei Mici, așa cum se potrivea acest nume pentru ea, mă sleia de puteri, dar în același timp îmi oprea sângerarea masivă. Teltroq îmi țintise inima, dar tăișul spadei mânuite de el îmi străpunsese umărul stâng pe sub osul claviculei.

— Mă arde cumplit! am gemut în timp ce stăteam culcat pe partea dreaptă.

— Mă tem că scoaterea ei îți va provoca izvoarele sângelui, a spus domnița înghenunchind lângă mine.

— Fiica lui Rodanim! am strigat-o privindu-i chipul răvășit de îngrijorare.

— Fiul Primului Etern... a răspuns ea în timp ce îmi mângâia obrazul.

— Te rog, trage spada afară!

Domnița a pus mâinile pe mânerul sabiei și a generat flux. Acțiunea lui era una plăcută și care îmi domolea durerile. Cu o mișcare rapidă, Iva a tras apoi lama, provocându-mi o durere usturătoare, dar am răsuflat ușurat că am scăpat de povară. Am simțit cum lichidul vieții îmi părăsea trupul, dar văduva a pus degrabă mâinile pe rănile mele și a liniștit mișcarea sângelui.

— Ești tot ceea ce am pe lumea aceasta! a spus ea cu glas plângător. Dacă mă vei părăsi, atunci am să dizolv perdeaua și te voi urma.

— Încă nu mi-a sosit ceasul, i-am zâmbit. Și vreau să știi că inima mea îți aparține.

— Știu, dragul meu!

— Te rog să mă ajuți să mă ridic! Vreau să văd lupta.

— Dar vei putea?

— Acum că mi-ai scos lama, da. Uiți că am tăria unui jullh?

— Sau a unui Etern, a spus femeia în timp ce mă ajuta să mă ridic.

Puterea cu care loviseră înzestrații noștri era pe sfârșite. Se mai vedeau câteva fulgere răzlețe care încă mai produceau victime, în rest, brigada jullh își încheiase misiunea. Deși Ciocanul lui Rodanim putea oferi resurse nelimitate, Gatam nu mai era capabil să transfere flux. Corpul său obosise și avea nevoie de odihnă.

Acum, greșiții veneau în forță către adversarii lor și iepurii cu cap de șobolan își purtau călăreții în primul atac asupra armatei noastre unite. Totuși, cavaleria oamenilor nu s-a grăbit să-i întâmpine. Motivul era acela că urmau catapultele. Sferele enorme din lemn scobit și umplut cu păcură erau lansate cu violență, iar în timpul zborului, săgețile incendiare le dădeau viață. Impactul lor cu pământul dezlănțuia o vâlvătaie clocotindă, iar trupurile aprinse ale greșiților se zbăteau ca în chinurile infernului. Iepurii alergau ca niște torțe însuflețite și împrăștiau panica printre gurgveeni.

Mi-am amintit că același lucru l-am trăit și noi atunci când, pe câmpul cultivat cu grâu, o parte din armata noastră a luat foc din cauza atacului gurgveenilor înzestrați. Asta se întâmpla în bătălia de la Cetatea de Mijloc, pe când Teltroq a răpit-o pe Iva. Acum, venise vremea ca aceste catapulte mortale să își arate adevărata putere și funcționalitate, iar prăpădul provocat de ele să conducă boldul morții prin rândurile greșiților. Lichidul aprins se răspândea cu repeziciune și învăluia mulțimi întregi de ostași. Ghemele ardente zburau pe deasupra mea și a domniței Iva, iar această priveliște era pe cât de spectaculoasă, pe atât de terifiantă. Panica și țipetele din tabăra gurgveenilor arătau că suferința lovise din greu, iar moartea se plimba nesătulă printre flăcări și fum, în dorința ei nestăvilită de a pune capăt vieții.

Primii gurgveeni călăreți mai aveau cam o sută de pași până să ajungă în locul unde ne aflam eu și domnița Iva. Fuseseră răvășiți de noianul proiectilelor arzânde, dar primeau întăriri din spate și voiau să continue atacul. Acest lucru s-a datorat unei pauze scurte, ce marca terminarea sferelor de foc, dar cavaleria oamenilor încă a rămas pe loc. Venise acum rândul arcașilor Cetății celei Mari.

— Săgețile! a spus Iva cu o ușoară bucurie în glas.

— Cred că puterea lor va acoperi albastrul cerului, i-am răspuns cu înflăcărare.

— Oștenii arcași ai acestei cetăți vor arăta tuturor regatelor forța lor distrugătoare, a continuat domnița strângându-mi mâna.

Într-adevăr, săgetătorii au intrat în luptă și primul val de săgeți a fost aruncat în văzduh. Deși erau destul de departe, oștenii au reușit să trimită pe deasupra noastră țepușele lor mortale, iar ploaia a căzut peste cei care scăpaseră de foc. Distanța neobișnuit de mare unde au ajuns săgețile se datora unui truc ingenios, la care apelaseră arcașii. Arcurile lor aveau brațele întărite cu încă un rând de pene, care le făceau mult mai rigide. Acestea se montau pe corpul arcului, astfel încât arcașul să poată trimite săgeata mult mai departe. Lucrul acesta presupunea însă mai multă putere din partea oșteanului, care trebuia ajutat de către un camarad, astfel că pentru încordarea arcului, își uneau forțele doi oșteni, iar săgeata eliberată zbură foarte departe. Aceștia formau perechi bine alese și stăteau unul în spatele celuilalt, ținându-și mâinile amândoi pe mânerul arcului. Bineînțeles că cel din spate avea o conformație diferită, cu mâini mai lungi decât cele ale camaradului său, iar lucrul acesta îi permitea să mânuiască ușor unealta aruncătoare de

săgeți. Împreună, cei doi, încordau arcul cu putere și eliberau coarda în același timp. Această manevră se făcea la începutul luptei, când armatele erau destul de distanțate, iar primele săgeți trebuiau să-i doboare pe cei mai îndepărtați adversari. Pe măsură ce oștirile se apropiau pentru ciocnire, arcașii demontau rapid întăriturile de pe brațele arcurilor și trimiteau de acum un număr dublu de săgeți, întrucât fiecare își folosea propriul său arc.

Cerul s-a întunecat dintr-odată, iar lumina răzbătea neputincioasă printre vergile zburătoare, care, pentru un scurt moment, păreau că stau suspendate în tavanul albastru al văzduhului. Viitura trimisă de arcurile oștenilor noștri a surprins cavaleria greșiților într-un mod fatal. Torentul îngrozitor al vârfulor de metal ascuțit a oprit pe o rază destul de mare orice mișcare. Părea că bătălia se oprise pentru o clipă, dar greșiții au pornit din nou. Iepurii rămași în viață au fost mânați în luptă, iar în spatele lor a început să forfotească pedestrima. Valul acesta viu se apropia din ce în ce mai mult de noi, dar săgetătorii și-au trimis din nou mesagerii aducători de moarte. Acum, fiecare arcaș trăgea în propriul tempo și trimitea săgeți după voința sa.

— E prima bătălie pe care generația noastră o vede și la care ia parte, a spus Iva cu ochii lucind de emoție.

— Aș fi vrut să lupt, am răspuns cu apăsare în glas.

— Dar ai luptat deja, a adăugat ea. Ai reușit să îl dobori pe cel care îmi înspăimânta inima și trăirea. Lângă el, viața mea nu avea nicio valoare. Lupta pe care ai câștigat-o mi-a adus eliberarea.

— Am mers pe calea destinului până în acest moment, iar toate acestea s-au întâmplat doar datorită Celui Dintotdeauna.

— Așa este, dragul meu. Căile noastre s-au unit din nou prin voia Celui Dintotdeauna, a spus văduva în timp ce pe deasupra noastră zborul săgeților se mai răzlețise.

— Am citit răvașul lăsat în iatacul unde ai stat, iar eșarfa vișinie mi-a amintit în fiecare clipă de chipul și de inima ta, i-am șoptit.

— Lângă tine mă simt protejată, iar sufletul meu e liniștit.

— Oare acesta este destinul nostru? am întrebat. Eu îmi doresc să nu îți mai dau drumul niciodată.

— Doar când moartea ne va despărți, a completat Iva emoționată.

Această declarație a inimilor a fost momentul de pecetluire a întregii noastre trăiri. Acolo, în cilindrul de putere protectoare, alimentat cu energie din Marea Sabie a Puterii, simțeam că durerea din umăr dispăruse, povara din piept se vlăguise, în vreme ce sunetele din jur erau diminuate de sticla vie a fluxului. Văduva mă privea cu ochi calzi și încrederea din inimile noastre a început să se răsucescă în jurul unei speranțe firave a unor suflete pereche.

În jurul movilei unde ne aflam, urmau să se taie reciproc oamenii și greșiții într-o dezlănțuire oarbă a simțurilor și a pornirilor neiertătoare, care s-au construit de-a lungul timpului și s-au oțărât în focul urii.

După o scurtă vreme, cavaleria noastră a pornit la atac, iar galopul cailor anunța o ciocnire brutală. De pe vârful movilei, puteam vedea coamele cailor cum se unduiau în viteza amețitoare cu care erau mânați. Cavalerii noștri aveau platoșe metalice și protecții la mâini și la picioare, iar scuturile pe care le purtau îi puteau apăra de loviturile pedestrașilor. Erau călăreți